

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **J. F.**

w przedmiocie stwierdzenia nieważności orzeczenia na podstawie ustawy lutowej
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 11 czerwca 2025 r.,
osobistego wniosku J. F. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKz 113/14,
utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ko 3/13 un
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 lutego 2025 r. J. F. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKz 113/14, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt IV Ko 3/13 un. Wnioskodawca w swym piśmie podniósł, że z postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt S 42.2021.Zk, wydanego przez prokuratora

Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Łodzi, ma wynikać, że „skierowanie ścigania wnioskodawcy za wykroczenie polegające na braku zameldowania w hotelu robotniczym przez Kolegium ds. wykroczeń” stanowi zbrodnię komunistyczną będącą zbrodnią przeciwko ludzkości, co pozostaje w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez orzekające Sady w prawomocnie zakończonym postępowaniu i prowadzi do wniosku, że wydane przez nie orzeczenia nie są prawidłowe.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zwrócić trzeba uwagę, że utrwalony jest już pogląd, iż przepisy kodeksu postępowania karnego regulujące wznowienie postępowania mają zastosowanie do postępowania zainicjowanego wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem oddalającym wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia na podstawie ustawy lutowej (zob. np. postanowienia SN: z dnia 9 marca 1999 r., II KO 250/98, czy z dnia 26 lutego 2003 r., II KO 38/02).

Przepisy ustawy lutowej nie zawierają regulowań normujących wznowienie postępowania, zaś w oparciu o art. 3 ust. 4 tej ustawy należy odpowiednio stosować przepisy kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy ustawy lutowej nie stanowią inaczej. Prowadzi to do wniosku, że do wznowienia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego stosuje się przepisy kodeksu postępowania karnego.

Po tych wstępnych uwagach stwierdzić trzeba, że z treści przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca sformułował obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Z brzmienia tego przepisu, który znajdzie odpowiednie zastosowanie w niniejszym postępowaniu, wprost wynika, że sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od prokuratora, adwokata lub radcy prawnego, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych,

jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

W sprawie niniejszej złożony wniosek o wznowienie postępowania odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 4 ustawy lutowej. Dostrzec bowiem trzeba, że w postanowieniu SN z dnia 22 listopada 2023 r., V KO 9/23, mocą którego oddalono wniosek o wznowienie przedmiotowego postępowania, zakończony prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKz 113/14, stwierdzono już, że powoływanie się na treść postanowienia z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. akt S 42.2021.Zk, nie stanowi skutecznej podstawy wznowienia postępowania, gdyż postanowienie to wskazuje jedynie, że inny organ w sposób odmienny ocenił określone okoliczności, aniżeli dokonały tego Sady orzekające w niniejszej sprawie. Dodać trzeba, że postanowieniem tym – „na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. wobec śmierci osoby podejrzanej” – umorzono jedynie śledztwo prowadzone w sprawie określonej zbrodni komunistycznej. Tym samym przyjęte tam oceny nie sposób traktować za ostateczne, z uwagi na etap postępowania, w jakim doszło do umorzenia.

Skoro zatem o okolicznościach, o których mowa w niniejszym wniosku o wznowienie postępowania, wypowiedziano się już w uprzednio prowadzonym postępowaniu o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy stwierdził, że z treści rozpatrywanego wniosku o wznowienie wynika jego oczywista bezzasadność i zdecydował o odmowie jego przyjęcia.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

